

Tugyi Gábor versei a könyvtárnak

Zsolt utcai Tagkönyvtár

Ott dolgozik anyukám.

Ósdi, régi, régimódi könyvtár

Mindazonáltal gyere be hozzánk!

Tükör

Elsőben

Réges-régen

De még mindig jól emlékszem,

A tanárnő hozott egy dobozt:

„Benne a legbűnösebb ember honol!”

Libasorba gyülekeztünk,

Nevetgélünk, énekeltünk,

Tippeltünk, ki lehet

Az a gonosz emberke.

A libasorban már csak hárman állnak,

De mindannyian kíváncsiak: várnak.

Én kerültem sorra, belekukkantottam.

Furdal a kíváncsiság belülről,

Hogy mi van benne?

Egy tükör.

Barát nélkül élni NEM lehet,
De vigyázz, az álarc mögött
ki lehet?

Tudd ki az ellenséged,
Tudd ki áll melletted,
De vigyázz, légy éber,
hátha elárul téged...

Vírus

Egy kórházi szobában, -
Vagy csak az aulában?
Ágyak százai gyülekeznek, -
Elég lesz ez tízszer ennyi embernek?

Mindegyik vérzik,
Mindenki érzi,
A szívük fáj,
Gyógyíthatatlanná vált.

Mint fekete tinta,
Mit beissza a ruha,
Tócsává válik és beterít a
Bűn!

Iskolában

Töri órán

Senki nem figyel oda,

De a tanár csak tovább mondja:

A Biblia, Máté, Márk...

mindenki unja már!

Ennyi unatkoztam az órán.

Ha az asszony problémázik veled,

Három lehetőséged lehet:

Engedsz, engedsz, engedsz

Vagy elveszted.

Éjszaka

Felgyúltak az esti fények

S a csillagok az égen

Sziréna hallatszik

Visz a mentő valakit.

A csillagok ma este

különösen szépek,

De nálad soha semmi:
szeretlek téged!
Te és én ott vagyunk a
csillagos ég alatt,
Beborul az ég,
könnycseppek hullanak:
szerelem harmat.

Minden ember hazudik!
Nem neked, nem másnak,
Egymásnak!

Mennyit ér a világ?

Hány autó a világban?
Hány szennyezett virág van?
Hány csepp víz a tengerben?
Egyszerűen rengeteg.

Egy halom halott,
Csatatéren hagyott,
Eszik a madarak,
De ők már jól laktak!

Temetés helyett

Bomló testek

Otthagyva

Maradtak.

Csak te vagy a világban?

Csakis egy virág van?

Azt is letéped?

Mert az kell néked?

Egyszer élsz,

de ne cseszd szét,

A Földet kölcsönbe kaptad

Unokáidnak mi marad?